

JO KALMIJN-SPIERENBURG

DE BOODSCHAP VAN HET KERSTENGELTJE

Het was donker in de kamer, de avond vóór het kerstfeest.

De kinderen waren naar bed en de lamp was uit. Maar in de hoek waar het kerstboompje op moeders naaitafeltje stond, schemerde een zacht schijnsel. Dat kwam door de versierselen van het kerstboompje. De piek, het glazen klokje, de slingers en de besneeuwde bal, alles glinsterde van zilver.

Hoog in het boompje zweefde aan een rood koord een heel teer engeltje van papier. Het had spitse vleugels en het droeg een lint, waarop iets stond geschreven. Maar dat kon je niet lezen, want het engeltje glinsterde niet zoals de andere versierselen.

Het engeltje was maar van gewoon papier, dus het was ook niet zo kostbaar als de andere dingen.

Misschien kwam het daardoor wel dat het zich een beetje verlegen op de achtergrond hield. Misschien ook had het een hekel aan babbelen.

Nu, de versierselen niet. Die praatten de hele nacht aan één stuk door om de tijd te korten.

„Het zal mij benieuwen,” zei de besneeuwde bal, „naar wie van ons op het kerstfeest het méést gekeken zal worden. Ik denk wel dat ik het winnen zal.”

„Dat is helemaal zo zeker niet,” beweerden de slingers. „Wij kruipen sierlijk tussen alle takken van de kerstboom door. Overal zie je ons glinsteren.”

„Dat zegt nog niets,” riep het glazen klokje. „Jullie kunnen geen van allen klingelen zoals ik. Dat zal vast en zeker

ieders aandacht trekken.”

„Hm,” bromde de trotse piek, „ik sta veel hoger dan jullie, iedereen móét wel naar mij kijken: ik steek glanzend boven alles uit.”

„Wat zijn jullie allemaal vergeleken bij ons,” riepen de kaarsen. „Wacht maar eens tot wij branden met prachtige gouden vlammen, daar valt jullie geschitter bij in het niet.”

Het kerstengeltje hing peinzend hoog in het boompje. Lange tijd had het zich stil gehouden, maar eindelijk kon het toch niet nalaten om met een zacht stemmetje óók iets te zeggen.

„Waar praten jullie toch over? Het gaat er op het kerstfeest toch niet om wie van ons het meest schittert? Als jullie dat denken, begrijp je er niets van. Wij moeten op het kerstfeest alleen maar een boodschap brengen aan de mensen.”

„Wat weet jij er van?” riepen de versierselen verontwaardigd. „Je bent niet eens van zilver . . .”

Dat was waar. Het kerstengeltje was maar van gewoon papier. Daarom hield het zich maar weer gauw stil.

Toen het kerstfeest de volgende dag werd gevierd en alle kaarsen brandden, deden de versierselen al hun best om zoveel mogelijk te glinsteren.

Het kerstengeltje hing maar heel stil hoog in het boompje aan het koord. Of het nu door de warmte kwam of door de tocht, dat weet ik niet, maar opeens begon het engeltje heel zachtjes rond te draaien. Het was of het aan iedereen toch maar goed de boodschap wilde laten lezen.

De kinderen wezen omhoog.

„O, kijk het kerstengeltje eens . . .”

Het kleine zusje klom op een stoel om het engeltje toch maar goed te kunnen zien. Ze had pas leren lezen en spelde heel langzaam wat er op het lint stond: „E-re zij God in de ho-ge . . . vre-de op aar-de . . . in de men-sen een wel-be-ha-gen . . .”